

ΔΣΔΕΚΑΛΥΧΟΝ ΒΗΜΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΣΔΕΚΑΛΥΧΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 71

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗ 27^Α ΑΘΗΝΑΣ

21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926

Η Η'. ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΕΝΕΚΑ ΛΟΓΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ ΚΑΙ ΩΡΙΣΕΝ ΩΣ ΗΜΕΡΑΝ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ Η'. ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ

Είναι οκτώ μήνες τώρα από τότε που ένας από τους πολυπληθέστερους Κλάδους των δημοσίων υπαλλήλων, ο κλάδος των δημοδιδασκάλων εξήγησεν από την Πολιτεία να βελτιώσῃ τους στοιχειώδεις όρους της ζωῆς του. Ἐπί μήνες τώρα παλαίει με στερήσεις και δοκιμασίες περισσότερο από κάθε ἄλλον υπάλληλον δημόσιο ἢ ιδιωτικό, από κάθε ἄλλη κοινωνική τάξη. Καί ζητεῖ νὰ ἐφαρμοστῆ καί γι' αὐτόν τὸ ἴδιον μέτρον πού ἐφαρμόζεται γιά ὄλους τοὺς υπαλλήλους τοῦ Κράτους. Διότι ἐκτός ἀπὸ τὴν στερήσιν του, δοκιμάζει καὶ τὴν σκληρότερην ἀπογοήτευσιν βαθυτάτη πικρίας διὰ τὴν διάκρισιν πού γίνεται ἐξαιρετικὰ καὶ μόνον εἰς Κλάδον πού ἐξήγησε στοιχειώδη δικαιούσιν, ἐνίσχυση βασιμμένη ἐπάνω σὲ μιὰ λογική, δικαία καὶ ἀμερόληπτη ἀντίληψιν. Ἐπάνω σὲ μιὰ ἀρχὴ ἠθική, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐργασία του νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

Παρὰ τὰς ἐλπίδας δὲ πού ἐστήριξε εἰς τὰς ὑποσχέσεις πού τοῦ ἐδόθησαν, ὁ Κλάδος ὁ ὁποῖος πρὸ πενταμήνου κατείχε τὸ ρεκόρ τῆς ἀδικίας καὶ ὁ ὁποῖος σήμερον εὐρίσκειται εἰς χειρότερην κατάστασιν, γαυτοὶ οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς ἔχουν χειροτερεύσει, δὲν βλέπει κανένα μέτρον, καμμία πρόνοια νὰ λαμβάνεται γιά τὴν ἀνακούφισίν του. Καὶ ὁ δημοδιδασκαλικὸς Κλάδος πάσχει.

Τὴς συνθήκες αὐτῆς τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος πολὺ λίγοι γνωρίζουν πόσον εἶναι τραγικῆς. Ὅτε δὲ πρὸ μηνῶν ἔγιναν γνωστῆς, ἐξεδηλώθη ὑπὲρ αὐτοῦ ἀμέριστος καὶ ἀνεπιφύλακτος ἡ συμπάθεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κοινωνίας. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, ἐξακολουθεῖ νὰ πεινᾷ καὶ νὰ δοκιμάζῃ τὴν σκληρότερην ἀπογοήτευσιν. Δὲν γνωρίζομεν διατί ἡ Πολιτεία ἀναβάλλει νὰ ἐνίσχυσῃ Κλάδον διεσπαρμένον εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος δοκιμάζοντα συνεχῶς μόνον πικρίας, στερήσεις καὶ ἀπογοητεύσεις καὶ στηριζόμενα τόσας ἐλπίδας διὰ τὴν ἀπόδοσιν δικαιουσίνης. Πάντως ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶμεν πῶς τὸ πνεῦμα τῶν οἰκονομῶν εἶναι δυνατόν νὰ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ δικαιωνέται ἡ δυστυχία ἐνὸς Κλάδου ὁ ὁποῖος συναισθάνεται τὴν ταπεινώσιν διὰ τὴν ἀδικίαν τὸν παραγκωνισμό, καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν στὴν τύχην του. Ἡ οἰκονομικὴ ἀδύναμις του εἶναι γνωστῆ. Μία δὲ χειρονομία τῆς

Πολιτείας διὰ νὰ τὴν μετριάσῃ ἤθελε ἐκτιμηθῆ δεόντως ἐκ μέρους του. Θὰ ἀποτελοῦσεν αὕτη μιαν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Πολιτεία ἔπαυσε ὀριστικῶς πλέον νὰ μεταχειρίζεται διὰ τοὺς υπαλλήλους τῆς δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ καὶ ὅτι δὲν εἶναι δι' ἄλλους μητέρα καὶ δι' ἄλλους μητροῦν.

Μὲ ὅλην τὴν παραδειγματικὴν καρτερία ὑπομένει χρόνια τώρα βίασιν καὶ στερήσεις μετὰ τὴν ἐλπίδα πῶς δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ ἡ Πολιτεία γιά νὰ μπορέσῃ νὰ ἀφροισθῇ περισσότερο στὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ τὴς ἐλπίδες του αὐτὲς βλέπει πότε διὰ τὸν ἕνα λόγον, πότε διὰ τὸν ἄλλον νὰ μὴ πραγματοποιοῦνται. Καὶ τώρα τὸ κακὸ ἔφθασε στὸ ἀπρόσχωρητον.

Ὁ Κλάδος εὐρίσκειται εἰς ἀδιέξοδον καὶ ἀναλογίζεται πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσθαι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Μὲ ὅλην δὲ τὴν συναίσθησιν καὶ τὴν ἐπίγνωση πού ἔχει ὁ δημοδιδασκαλικὸς εἰς τὰς ὑποχρέωσεις του θὰ ἔκαμνε ἐγκλημα ἂν δὲν ἔλαγες δημοσίᾳ ὅτι μετὰ τὰς στερήσεις πού δοκιμάζει δὲν μπορεῖ νὰ ἀφροισθῆ σὲ ἐργασίαν, πού περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ψυχικὴ ἠρεμία, ἀπὸ ἐπιμέλεια, ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμό. Ὁ διδασκαλικὸς Κλάδος πεινᾷ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐνίσχυσιν. Τὸ νὰ ἀποτεινεται δὲ καὶ νεῖς σὲ πεινασμένους ἀνθρώπους μετὰ συνταγῆς καὶ τὸ νὰ ζητῆ μετὰ συμβουλῆς νὰ τοὺς ἐνθουσιάζῃ στὴν ἐργασίαν τους, ἂν δὲν εἶναι μία συνήθης πανάκεια, εἶναι μία ἄσκοπη ματαιοπονία. Ἐκτός τούτου θὰ ἦτο καὶ εἰρωνεῖα νὰ ζητῆ κανεὶς ἐνθουσιασμό περισσότερο διὰ τὴν ἐργασίαν τους ἀπὸ ἀνθρώπους ἀπογοητευμένους, πού ἔχουν συνείδησιν τοῦ παραγκωνισμοῦ των πού αισθάνονται τὴν ταπεινώσιν, καὶ πληγώνονται βαθεῖα ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀδικίας.

Ὁ τεράστιος αὐτὸς ἀντίκτυπος μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ κλάδου δὲν ξεουδετεροῦνται μετὰ παρατροπῆς καὶ νοουθεσίας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν μέτρα πού νὰ φέρουν κάποια σχετικὴ ἀνακούφισιν. Νομίζομεν ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ δελεῖ ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καὶ τὴν στοργὴν τῆς ἡ Πολιτείας. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξουδετερώσῃ μιαν ἀντίληψιν τοῦ κλάδου ὅτι ἀδικεῖται, ἡ ὁποία μοιραίως ἐριζώθη μετὰ του μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀλλάξῃ μιὰ ψυχολογικὴ

κατάστασιν, πού σχηματίσθηκε διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν στὴν δυστυχίαν του. Περιμένουμε.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ-ΚΡΙΣΕΙΣ

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Ἡ ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» σχολιάζοντες εἰς ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Αἰγινήτη σχετικὰ μετὰ τὰ ἀναγνωστικὰ βιβλία καὶ τὴ γλώσσάν τους τελειώνει μετὰ μιὰ σύνταξιν διαγυμῶν πρὸς τὸν κ. Ὑπουργόν. «Πέραν τῶν βιβλίων, γράφει, εἶνε οἱ διδάσκοντες. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀφοῦ ἀπαλλαγῆ τῶν πρώτων, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ σπεύσῃ νὰ ἀπαλλάξῃ καὶ τὰς δευτέρας ἐκείνων ἐπαλασθῆ, οἱ ὁποῖοι εἶνε πιθανὸν νὰ συνεχίσουν προφορικῶς τὴν διδασκαλίαν ἐναντίον τῆς ὁποίας ἐστράφη.» Τέτοια σύνταξιν διαγυμῶν δὲν ἀποτολμῆθηκε ὅτιε διὰ 20, πού ἡ δέξυντα τοῦ κομματικοῦ ἀνταγωνισμοῦ εἶχε φθάσει τὴν ὑψηλότερὰν ἐκείνου. Καὶ ἀποροβῆ καὶ λυπούμεθα πού βρῆκε θέδιν δ' ἕνα δημοσιογραφικὸ ὄργανον πορνοποιῆ γνῶμην καὶ συμβουλῆν, πού ὅσες φορές καὶ γιά ὁποιονδήποτε σκοπὸν υἰοθετήθηκε ἐπὶ παρελθόν ἀπὸ Κυβερνήσεις, πάντα ἐστάθηκε ἕνα εἶγγμα ἀειμωτικὸν στὴν ἱστορίαν τους. Ἀπόδειξιν οἱ περίφημοι διαγυμῶν τοῦ δασκαλικοῦ κόσμου ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τοῦ 1920, πού ἔμεναν ἱστορικοί, καὶ πού τὰπορρολλόμενά τους εἰς ὄραρον τοῦ κόμματος πού εἰς ἐνέργειαν δὲν θάπρεπε πρὸς καντὸς ἡ «Καθημερινὴ» νὰ λησμονῆ. Ἐκτός τῶν, ἐπειδὴ δὲν λησμονεῖ τι ἐκόδοιταν εἰς τὸ βασιλικὸν καθεδρῶς, δι' αὐτὸ προτείνει στὴ δημοτικὴν Κυβέρνησιν νὰ τοὺς ἐπαναλάβῃ.

ΠΛΗΘΟΣ ΧΑΒΑΣ

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς κοῦμε καὶ τόστο, πῶς ἡ ἐκπαθικὴ μεταρρυθμίσις δὲν μπορεῖ νὰ συγχερισθῆ καὶ νὰ ταυτισθῆ πιά μετὰ καμμίαν κομματικὴν μερίδα. Ἡ πείρα τοῦ 1917-1920 καὶ πολὺν περιόδον ἡ πείρα τοῦ 1920-22 ἐξώτισε τὴν συνείδησιν τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τοῦ δασκαλικοῦ κόσμου. Ἄν τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν τῆς δημοτικῆς ἐπὶ δημοτικῶν σχολείων τῆς ἔκαμε ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου-ἀφοῦ κάποια κυβερνήσιν ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃ, ὅπως θὰ τὴν ἔκανε καὶ γιά κυβερνήσιν Ἰ. Δραγούμη 2, γ.-ὅμως ὁμοῦ εἶνε ἀπλωμένη ἡ ἰδεολογία τοῦ ἐκπαιδευτι-

κοσ δημοτικισμοῦ μίση δὲν εκπαιδευτικὸν κόσμον ἐπάνω ἀπὸ κομματικῆς καὶ καθεδονοτικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀντιθέσεως καὶ πάθη καὶ συγκεντρῶναι γύρω τῆς ὁλοῦς ἐκείνουσιν ποῦ ἀνεξήγητα κομματικῶν συμφερότων εἶνε πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τὴς δυνάμεις τοῦσιν ἀναγίνωνσιν τοῦ λαϊκοῦ σχολείου. Νὰ γιναι τὸ «βενιζελικὸν ἔργον, βενιζελικὴ ἀνοχὴ κλπ.» εἶνε παλῆς χάδης.

ΦΙΛΙΑ

Ἄπὸ ἑνα χρονογράφημα (σ' Ἐλ. Τύπος 17-3 26) παίρνουμε τὰ ἀκόλουθα ἀξιοπρόσεχτα λόγια:

Ἐσὺ, λοιπόν, πατέρας, σύζυγος, υἱός, ἀδερφός! Ὅσον μπορῶ νὰ σε ρωτήσω: Ἐσὺ, κύριε πατέρα, εἶσαι φίλος μὲ τὴ γυναίκα σου καὶ τὴ γυναίκα σου εἶνε φίλη σου; Ἐσὺ, ἀδερφε, εἶσαι φίλος μὲ τὸν ἀδερφόν σου καὶ ὁ ἀδερφός σου εἶνε φίλος σου; Κ' εἰς, κύριε πατέρα, εἶσαι φίλος μὲ τὰ παιδιὰ σου καὶ τὰ παιδιὰ σου εἶνε φίλοι σου; Ἐσὺ εἶσαι, μεγάλα καὶ μικρά, εἶσαι φίλοι μὲ τὸν πατέρα σε καὶ ἴσως καρίτω καὶ κοριτσόπουλα εἶστε στενοὶ φίλοι μὲ τὴ μητέρα σε καὶ ἡ μητέρα σε εἶνε φίλη σε;... Ἐάν εἶσαι φίλος μεταξὺ σε, εἶσαι ἀγαπῶν πού λένε πῶς εἶσαι. Ἐάν εἶ, οἱ θεοὶ ὅσοι σε εἶνε Φιλικοί, εἶνε θεοὶ δῖοι, θεοὶ κατ' ἀνοχὴν—φιλικοί... Καὶ παρακατῶ: «Οἱ Ἄμερικανοί, ποῦ γνωρίζουν τί σημαίνει ελευθερία καὶ ἀπελευθερῶνται τὴν θλίψιν καὶ γνωρίζουν ὅτι μόνον ἡ φιλία μπορεῖ νὰ ἀκούσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ... Ἐκαμαν τὸ δ δ σ κ α λ ο φ ι λ ο σ ο ὀ μ α θ η τ ῆ κ α ι τ ὸ μ α θ η τ ῆ φ ι λ ο τ ο ὀ δ α σ κ α λ ο υ...»

Καὶ νὰ διυλολογίζεσθαι κανεὶς πῶς τὴ μὴν βλάδν γιὰ μίαν τέτοια φιλικὴ σχέσιν ποῦν δὲν ἀχολασιὰ μὲς ἀποτελοῦσθαι ἡ δημοτικὴ, κινδυνεύει νὰ τὴν καταλύσῃ ἡ παλινδρομῆσιν τοῦ σχολαστικισμοῦ, ποῦ ἔρχεται νὰ πνίξῃ μὲσα εἰς τὴν ἀποστεωμένην ἀγκυλιὰν τοῦ τὴν κίνησιν, τὴ χαρὰ, τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ...!

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

Ἐνας πολιτὴς ἀπ' τὴ Λαμία μὲ γράμμα εἰς Ἀθηναίαν ἐφημερίδα ἀπευθυνόμενον δὲν κ. Πρωθυπουργὸν ζητεῖ νὰ παγορευθῇ ἡ διδασκαλία τῆς δημοτικῆς γραμματικῆς καὶ νὰ ὑποχρεωθῶν οἱ δημοδιδάσκαλοι «νὰ διδάσκωσιν τὴν ἀρχαίαν γραμματικὴν» εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον. Αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε λάθος οὔτε ἐξωφρενισμὸς καθαρευουσιάνικος. Εἶνε ἡ πραγματικότης. Ἡ καθαρεύουσα δὲν ἔχει γραμματικὴν δικὴν της. Οἱ σπουδαιότεροι ὑποστηρικτῆς της τῶσιν παρ. Ὁ κ. Χατζιδάκης λ. χ. δὲν 1884 ἀκόμα ἔγραφε: «Ἡμεῖς νέαν ἑλληνικὴν γραμματικὴν ἀληθῶς εἰπεῖν δὲν ἔχομεν ἀφοῦ καὶ ἐν τοῖς δημοτικοῖς αὐτοῖς εἰς σχολείοις οἱ ἀρχαῖοι τύποι κοπιῶσιν». Καὶ δὲν 1884 ζανταίε: «Ὅτιε γραμματικὴν καθορίζουσιν τὸ τυπικὸν τοῦ γραφοῦ ἡμῶν λόγου συνεγράψαμεν καὶ διδάσκωμεν ἐν τοῖς σχολείοις ἡμῶν». Τὸ γιναι τὸ μαθαίνουμε ἀπὸ τὸ Μυστηριώτη ποῦ λίγο πρὶν ἔγραφε: «Νεοελληνικὴν γραμματικὴν δὲν ὑπάρχει, διότι ἡ γλῶσσα ἡμῶν ἀφωμοιωθῆ πρὸς τὴν ἀρχαίαν». Καὶ ἀπ' τὸν Καρολίδην ποῦ εἶπε: «δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ γραμματικὴ νεοελληνικῆς γλώσσης... Ἡ διαφορὰ ἀρχαίας καὶ νέας εἶνε τόσοσιν μικρὰ ὥστε δὲν πορῖσται ἀνάγκη δύο γραμματικῶν». Καὶ ἐστὶ καθαρεύουσα δὲν ἑλληνικὸν σχολεῖον σημαίνει διδασκαλία τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς... χωρὶς φυσικὰ γνώσιν καμμιὰ τῆς ἀρχαίας γλώσσης. Ἄντιο Παιδαγωγικὴ! Ἄντιο σκοποὶ καὶ ἀποδολεῖς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου! Ἄλλὰ καὶ ἄντιο λογικὴ!

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

Παύθηκε ἕνασ δημοδιδάσκαλος, ὁ κ. Π. Ἄγγελόπουλος χωρὶς κανένα λόγον, χωρὶς ἰκαμμιά δικαιολογία καὶ ἐξηγήσιν. Καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος αὐτὸς εἶνε ἀπ' τοῦσιν ἀλιγοῦς ἐκείνουσιν ποῦ ἔ-

χουν ἕνα γεννιώτερον κῆρος μὲσα εἰς τὸν κλάδον μας καὶ ὄμην ποῦ τοῖς τιμᾷ. Ἡ ἀπόλυσιν αὐτῆ, ὅπως ἔγινε, ἐνὰ πλῆθει ἐναν ἄνθρωπον ποῦ ἔγινε δὲν τέλος κοντὰ τῆς ζωῆς του, ποῦ τὴν ζῶει δ' ἐξὸν δόλοκληρῆ πάνω δὲν δασκαλικῆς ἔρα, ἔπρηνε συγχρόνως εἰς δασκαλικὴ ψυχὴ τὴν περικρα γιὰ τὴν τέτοια ἀνταμοιβὴ τῆς Πολιτείας, καὶ γεννῶ δὲν κλάδον μας τὴν ἀμφιβολία γιὰ τὴν τύχην του καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε αἰσθημα δικαιοσύνης μὲ καὶ κάθε αἰσθημα ἀδελφείας. Νομίζωσιν λοιπόν οἱ ἀρμόδιοι πῶς ἐστὶ μεταχειρίζομενοι τὸ δημοδιδάκαλον, ὅπως μεταχειρίζονται τὸ σκύλον τοῦσιν ἐξυπηρετοῦσιν τὴν εκπαιδεύσιν;

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

Ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ κ. Μανιτάκουλος, θέλοντας νὰ μορφώσῃ γνώμην γιὰ τὰ Μαραθλιακὰ ἔργησθαι τελευταία διεξοδικὴ ἔρευνα καὶ ἀνάκρισιν ὅλων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Διδασκαλείου καὶ τῶν Προσώπων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνας αὐτῆς δὲν τὸ ξέρουμε. Μὰ ὅσοι καὶ ἂν εἶνε, νομίζουμε, πῶς πρέπει νὰ βῆ δὲν ὅδω τῆς δημοδιδασκείας. Κανένα λόγον δὲν ἔμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ πλέον τὴν ἀποδιώσιν του. Ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐλπίζουμε νὰ μὴ διστάσῃ νὰ τὸ κάμῃ.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Στὸ «Ἐλ. Τύπος» τῆς 18 τρέχοντος ἔδην ἰοδύεται μακρότατον γράμμα τοῦ κ. Ἀ. λ. Δελμούζου πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ἀναφερόμενον εἰς πρώτες δηλώσεις τοῦ κ. Αἰγινῆτη. Μὲσα αὐτῷ θίγονται ἐνδιαφέροντα εκπαιδευτικὰ ζητήματα καὶ πρέπει ὁ κλάδος ἰδιαίτερα νὰ τὸ προσέξῃ.

Η ΚΟΥΡΕΛΟΥ

Νὰ λόγια ποῦ δὲν τὰ δέξθηκε οὔτε ὁ ἤμας ῥιτὸς ὁ Δὸν Χωτῆς, νὰ νὰ πῆ δὲν Ἀχαρνόνατ του; εἰδικῶς τὸ φῶρημα τῆς πολιτικῆς μου ἀρετῆς διὰ νὰ καλύψω μὲ αὐτὸ τὴν γυμνοτητα τοῦ διδασκαλικοῦ ὄματος; Μοῦ δὲν μαζιάρῃ θὰ πῆ «ἀέχνηκα μὲ μερικὰ χυλιάρικα νὰλλάξω τὰ πολιτικὰ μου φρονήματα». Ἄλλὰ... συγχωρεμένος νάνει μόνον τὸν παρακαλοῦμε νὰ μὴ μῆς τὴ θυμῆν τὴν πολιτικὴν του ἀρετὴν μὲ τὸ σχιζόμενον φῶρημα καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ τῆς τὸ... Ἐναδελφίον. Θὰ κατατοῦθε πολὺ κουρελοῦ...

ΑΠ' ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΟΥ

Συνάδελφοι!

Καθὼς φαίνεται ἀπὸ ορατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Προδέρου τοῦ Διδ. Συλλόγου τῆς περιφερείας μας (Δ. Β. ἀρ. 64.) τὸ νηοὶ μας ὡς τὰ σήμερα εἶδαι τὴν πύλιν ἀνοχὴν ἀνοχὴν γιὰ τὴν ὄργησιν μας. Τὴ στιγμὴν ποῦ ἡ ἀνοχὴ γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κλάδου, τοῦλάχιστον τὴν ἠθικὴν, ἔρισκόταν εἰς τὸ μεγαλύτερον ἀναμῶν του, ἡμεῖς καὶ κάμποσοι ἄλλοι ἄλλων περιφερειῶν οὐδ' ἡμεῖς, στεκόμαστε καὶ καμωμένω ἀπὸ μακριὰ μὲ μίαν μορφοποιήσιν ἀνάξια ἀνθρώπων μορφομένων ποῦ ζοῖν εἰς τὸν 20ο αἰῶνα.

Συνάδελφοι!

Ἡ κατάσταση αὐτῆ, ἂν ἐξακολουθήσῃ, μὲς ἀπὸ τῆς ἐπὶ συνείδησιν τῶν ὀργανωμένων συνάδελφον μας.

Ἄν χωρεῖ καμμιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ μένωμε εἰς τὴν ἐπὶ ὄργησιν. Μὰ καθὼς ἄρα πρῆται νὰ ἐπιχρῶμε τὸν ἀγῶνα. Ἐστω καὶ ὄργη δρεψίλωμε νὰ ἔγγραφομε εἰς τὸν ἑλλογὸν μας. Καὶ ὄχι μόνον νὰ προσφέρουμε παθητικὰ τὴν συνδρομὴν μας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ παρακολουθήσωμε μὲ πίστη, μὲ φανατισμὸν, μὲ παύσιν, ἂν

θέλατε, καθὼς φῶσιν ποῦ παίρνει ἡ πᾶλη τοῦ κλάδου. Νὰ μὴ διστάσῃ νὰ πῆ κανεὶς τὴν γνῶμην του χωρὶς νὰ λογαριάζῃ ἂν θίγονται πρόσωπα ἢ καταστάσεις. Τὸ ἔργον τῆς Ὀμοσπονδίας εἶνε ἀνοχὴ γιὰ καθὼς γνῶμην.

Πρὸς ἀπ' ὅλα δμως ἀνεργητικότητα.

Μὰ συναδελφικὸς χαριστισμοῦς.

Α. Κορυθῆνός

Ἄθηναι 16-3-26.

ΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΜΕ ΑΔΕΛΦΙΚΑ

Ἄγαπῆδ «Βῆμα»

Πολλὰ εἰπῶσθαι γιὰ τὴν κακομοιρίαν ποῦ μῆς ἔδρανε τῶσιν καιρὸν τώρα. Εἶνε ἀληθινὰ ἀπελπιστικὸν πρῆγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν ἔκρωσιν ἐκεῖ ποῦ δὲν περιμένα νὰ βγῆ τὴν ἑλπίδα, νὰ βλέπῃ τὴν σαπίλα ἐκεῖ ποῦ δὲν περιμένα μὲ παροῖσησιν νὰ εἶνε πραγματικὴ ἔλπις, νὰ βλέπῃ ἀδελφότητα ἐκεῖ ποῦ δὲν περιμένα νὰ εἶνε δραστήρια κίνησιν καὶ ἐνεργητικότητα. Ἐ! μὲ ἂν καὶ τώρα δὲ συνάλλωμεν. ἂν δὲ νιώσωμε μὲσα μας τὴν ζωὴν ποῦ πρέπει νὰ μῆς ἐξαγορεύῃ, ἂν δὲν ἀπανάλῃ ἡ ζωὴ εἰς τὸ νεκρωτικὸν κορμὶν μας καὶ εἰς τὸ μουχλιασμένον μυαλὸν μας, ἂν δὲ ἐξακολουθήσωμε νὰ ὑπάγωμε μὲσα εἰς τὸν κλάδον ἀνθρώπων μὲ συναισθηματικὴν τὴν θέσιν τοῦσιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦσιν κοινωνία, τότε μὲ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἔγιναι προτιμότερον ἢ αὐτὸ νὰ λείψουν νὰ μὴ κατασχῶνουν τὸν κλάδον ἢ ὁ κλάδος ὁλόκληρος γιὰ νὰ μὴ κατασχῶνεται ἀπο τοῦσιν τέτοιους, γιναι δὲ μῆς χρυσάνα τίποτε οἱ φιλοδύμοι, οἱ εὐσεβεῖς, οἱ καλοὶ καὶ δραστήριοι συναδελφοί, οἱ ἀληθινὰ ἔξισι τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς των νὰ τοῦσιν εἰσέλθωμε μὲ τὴν ἀδελφότητα μας, τὴν ναυδότητά μας καὶ τὴν διαγωγὴν μας ἂν γίνε. Ἄς καθαρῶσθαι τὸ σπῆν νὰ μείνῃ τὸ γῆρ, γιναι δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς πῶς μὲσα εἰς τὸν ὀργανισμόν εἶναι καὶ σπῆν ποῦ χρειαζέσθαι καυτηρίασιν. Ἄς χρησιμώσθαι ὡς θερμοκαυτήρας τὸν περιοδικὸν μας, ὥστε νὰ δοθῇ νέα ζωὴ εἰς τὸν ὀργανισμόν γιὰ νὰ κινῶσθαι ὅλα του τὰ μέλη ὄχι μόνον μὲ τὴν πρῆπουσα κίνησιν καὶ ζωὴν ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πρῆπουσαν ἀρμονίαν. Ἐστω μόνον ἂν ἀκτινιθῶμε, εἶσι δὲ μῆς λογαριάζωμε, εἶσι δὲ πᾶρσιμ τὴν θέσιν ποῦ μῆς πρέπει εἰς τὴν κοινωνία, εἶσι δὲ εἰσφωθῶμε. Ἄς μῆς διακρίνει ὁλοῦς φιλοτιμία, εὐκρίνεια, εὐσεβεῖς, σὺναισθησία, σὺνείδησις, δραστηριότης, φιλοπατρία καὶ ἄς εἶναι γιὰ μῆς πάντα ἠθικὴ ἰκανοποίησις ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος. Παράλληλα πρὸς ὅλα αὐτὰ ἄς φρονίζωμε καὶ γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ψωμοῦ διὰ τὸν ὑποδουλωμένον μέσων καὶ μέσων. Οἱ μὴ ὑποστηρίζοντες τὸν κλάδον, τὴν Ὀμοσπονδίαν καὶ τὸν περιοδικόν, ἄς μὴ θεωροῦνται συνάδελφοι γιναι δὲν εἶναι. Ἄς δημοσιουῶσιν τὰ ὄνματὰ τοῦσιν εἰς τὸ βῆμα. Τὴ τοῦσιν χρυσάνα ὁ κλάδος τὴν στιγμήν ποῦ καταβῆναι καθὼς ἄρα νὰ εἶναι τὴν μηχανὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ, αὐτοὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ ἐπιχρῶσθαι ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιχρῶσθαι τὴν κίνησιν οὐκ ἔχοντες αὐτὴν πρὸς τὰ πίσω, μοιζῶσθαι εἰς τὸν τοῦσιν εἰλεῖν; καὶ ἀνὰ ἄνδρους ἐκείνουσιν ποῦ σὴν κρῖσιμν ὡς τῆς μάχης κρῖνονται γιὰ νὰ σωσῶν τὸν κλάδον τοῦσιν παροῦσιν εἶναι ὅμως πρῶτοι εἰς τὴν ἀνοχὴν τὴν λατῆρην.

Μὰ πολλὴ ἐκτίμησιν

Κιτοῦν Λευκάδος 12/3/26 Γ. Λάζουρης

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΣΥΛΛ. ΚΕΦΑΛΗΝΙΑΣ

Ἡ μὲλη τοῦ συλλόγου Κεφαλληνίας ἐν Γενικῇ συνελεύσει ἀπεφάσισαν ὅπως ἐπιχρῶσθαι ἄλλοι μὲν δι' ἐπ' αὐτῆς καταβολῆς ποσοῦ πλείονος τῶν 50 καὶ ἐλάττωτος τῶν 300 δραχ. δι' ἔκαστον, ἄλλοι δὲ διὰ κρατήσεως 100 ἐκ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ των ἐπὶ ἐν ἔτος. Τὴν ἀποσασιν των ταύτην ἐδήλωσαν ἐπίσημως καὶ εἰς τὸν Νομάρχην Κεφαλληνίας.

Υ. Γ. Ἐλπίζομεν καὶ οἱ καθυστερησαντῆς μὲχρι σήμερον εἰς τὸ καθήκον των τοῦτο συναδελφοῦ των λοιπῶν συλλόγων; θέλουν μὴ μὴ τῆς ἐνθουσιώδεις διδασκάλους τῆς Κεφαλληνίας.

Τὸ εἰς διδασκαλικὸν βῆμα δὲν εἶνε ἰσοκτιθῆ ἀτόμων οὐδὲ προσωπικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ περιουσία τῆς Ὀμοσπονδίας καὶ ὄργανον τῶν συμφερότων τοῦ Κλάδου.

Ένεκα τούτου εκ πείρας πλέον ο κλάδος έβραβείθη ότι αποκόπηθαι θυσιάζονται και οι στοιχειώδεις μορφωτικοί σκοποι του δημοτικού σχολείου εις άλλην διδασκαλίαν των τύπων της καθαρευούσης τους όποιους δεν μεταχειρίζονται τα παιδιά εις την πραγματικήν ζωήν των, ούτω δε μένουσιν άγλωσσοι, μη κατανοούντα ούδελιαν έκδηλωσιν της ζωής διατυπωμένην διά της καθαρευούσης (τύπος, βιβλία, ρήτορες) και μη δυνάμενα διαν άποφοιτήσουν από το σχολείον να γράφουν και να έκποιν γραμμα εις τους γονείς ή συγγενείς των.

Περί των γανικωτέρων σκοπών του δημοτικού σχολείου δεν κμόνομεν λόγον, διότι ως λειτουργεί τοσσο και με την τετραετη φοίτησιν είναι άδύνατον να μεταδωθή — όπως πάντες γνωρίζουσι — και στοιχειώδεις γνώσεις Ιστορίας, Γεωγραφίας, Θρησκευτικών, Φυσιογνωστικών κ.λ.κ. και να άναπτύξη τας άκραιότητους διά την ζωήν δεξιότητος. Και ταύτα καθ' ήν έποχην έλοι οι εκπαιδευόμενοι λαοί όπλίζουσιν την νέαν γενεάν των με πραγματικά έφόδια διά την ζωήν και διαβάτουσιν έξαετη, έκταετη, όκταετη και άνεαετη όσοχρωστικήν φοίτησιν εις το σχολείον τους, το όποτον δεν έχει καν γλωσσικά ζητήματα να το έκασχολών, διότι πρό πολλού ή μητρική των γλώσσα έστιν άπλοή.

Τελείως άντικειμενικοί δεδάεις δεν θα έμμεθα άν έλας τάς παρουσιαζόμενας έλλείψεις εκπαιδευόμενον μόνον εις την καθαρευούσαν. Έίναι γνωστόν ότι και έλλαι συνθήκαι είναι άπαραίτητοι διά να έκπληρώσθη το δημοτικόν σχολείον τόν προορισμόν του, π. χ. ο καταρισμός του προσωπικού, οι οικονομικαί, οικογενειακαί και κοινωνικαί συνθήκαι, τα μέσα της διδασκαλίας, όργανα κ.λ.κ. Πάντως όμως δεν δυνάμεθα ή να όμολογήσωμεν ότι βασική αίτία των μειονεκτημάτων του Έκπαιδευτικού μας συστήματος είναι ή Καθαρευούσα και διά τοσσο καταλήζουμε εις τα έξής συμπεράσματα.

1. Ότι είναι άπολύτως άδύνατον να διδασθή ή καθαρευούσα με πρακτικά αποτελέσματα και άν άκόμη θυσιάσωμεν εις αυτήν και τους πλέον στοιχειώδεις σκοπούς του δημοτικού σχολείου.

2. Ότι όλα τα παιδιά του δημοτικού σχολείου όμιλον μίαν κοινήν δημοτικήν γλώσσαν, με έλαχίστους ιδιωματισμούς ίδιως ως προς την προφοράν, ούδέως έμποδίζοντας την τελείαν συνεννόησιν.

3. Ότι ή δημοτική αυτή γλώσσα, όπως έχει άποκρυσταλλωθή εις την δημιουργικήν λογοτεχνίαν και τα άναγνωστικά βιβλία όχι μόνον πρέπει να παραμείνη εις τας τάσσοντας τάξεις άλλα και να έκτεταθή εις έλας τας τάξεις του δημοτικού σχολείου και ως γλωσσικός σκοπός και ως όργανον διδασκαλίας.

4. Ότι ή δημοτική γλώσσα είναι άπαραίτητος προέκθεσις διά την αναγέννησιν του λαϊκού σχολείου, διά την πραγματικήν ψυχικήν μέρφωσιν του παιδιού και διά την άφομοίωσιν των ξενοφώνων.

5. Ότι δε άνεκαρτήτως από την γλώσσαν το δημοτικόν σχολείον είναι το μόνον λαϊκόν και πρέπει να είναι ένιατον με έξ τάξεις, με όσοχρωστικήν εις αυτές φοίτησιν και κατάργησιν των άντιστοιχών του Έλληνικού σχολείου.

Αυτά νομίζει ο Κλάδος ότι όσαορεύονται από το Έθνικόν σύμφερον και άν όνόματι της άπολυτρώσεως της παιδικής ψυχής και της Έθνικής αναγεννήσεως ζητεί από την Πολιτείαν.

Έντολή του Διοικητικού Συμβουλίου.
Ο Πρόεδρος Ο Γραμματέας
ΑΡΙΣΤ. ΡΟΥΧΩΤΑΣ Δ. ΔΟΥΚΑΣ

ΓΝΩΜΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΟΥΝ
ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Α. THUMB (καθ. της Ίνδογερμανικής Γλωσσολογίας στο Πανεπιστ. του Στρασβούργου). Κ. BRUGMAN (καθ. της ίδίας επιστήμης στο Πανεπιστήμιο της Δαιρίας). Α. EHRHARD (καθ. της Έλληνοιστορικής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου). P. MARC (συντ. της Byzantinische Zeitschrift Μονάχου). W. MEYER-LÜBKE (καθ. της Ρομαντικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης). Έδημοσίωσαν την άπόλυτην προνήρησιν των 'Ιανουάριου του 1911 με την ένιαίρια του περί γλώσσας άρθρου του Συντάγματος. Τη δημοσίωσιν σήμερα γιατί δεν έλασε τίποτε από την άξία της.

Έμεις οι Έθρωπαίοι — έννοούμε και τους Σλάβους μαζί — που χαϊρόμαστε δική μας γλώσσα καλόπλοισιν και νέα, ταιριαστή με τις άνόγκες του πολιτισμού μας και με το ζωντανό γλωσσικό μας αίσθημα, βρισκόμαστε σήμερα μπροστά οι θάμα έδος λαού, που ενώ λογαριάζεται μέλος του έθρωπαίου πολιτισμένου κόσμου, όμως άγωνίζεται τόσο να άποκτήσθη καινούργια γλωσσικά τύπο, τύπο που λέφτερος από πατροπαράδοτα δεσμά είκουσι αλώνων, να άντιέτι σφραγός από τη ζωντανή λαϊκή γλώσσα.

Οι τωρινοί Έλληνες άκόμα σήμερα βρισκονται έξ από έβγα του μεσαιώνα τους, γιατί το πρόβλημα το λυμένο από τους ρομαντικούς λαούς (Ιταλούς, Γάλλους, Ισπανούς, Ρουμάνους) αλώνες τώρα, άν δηλ. ή παραδομένη δοχαία γλώσσα, για ή ζωντανή έθνική γλώσσα πρέπει να είναι όργανον του γραπτού λόγου, το πρόβλημα αυτό τους μένει άλυτο άκόμα... Οι έθρωπαίοι λόγιοι, που καταγίνονται στη μεσαιωνική και νέα ελληνική γλώσσα όχι ως έρασιτέχνες παρά ως έρευνητές, είναι πές όλοι άνεξάρτητα με το μέρος της δημοτικής, όπως και το δήλωσαν έξοστες πολλές φορές. Σε τι λογής δυσάρεστα αυτό τους έκδητεί είναι γνωστό. Μά όποιος κλπως κατέχει την Ιστορία της νεοελληνικής μουσαλάει με το έρασιτεχνικά και άνεπιστημονικά έπιχειρήματα, που οι όπαδοί της 'έπίσημης' γλώσσας διαφαντεύουν την ύποψησιν τους, και άπορεί με την έπίσημη όδοχαία και τον τόσσο λίγο αυτοσεβασμό που δείχνουν διαν βελίζουσι τη μητρική τους γλώσσα, τη δημοτική...

Αν οι έπιστήμονες όσοι καταγίνονται με τη νεοελληνική από άγνό επιστημονικό ζήλο δεν ήτιαν φίλοι παρά έχθροι του Έλληνικού φιλοπαράδοτου λαού, έπρεπε με την άλήθεια να χαίρεκακήσουν με τους πρόσφατους 'πολιτισμένους' άθλους των τώρα Έλλήνων. Ένα λαό που έτσι φέρεται προς το δώρο της διανοητικής λεφτεριάς και που μάλλιστα ντρέπεται τη δική του, τη μητρική του γλώσσα, έπρεπε ίσως να τον άφίσει στον έαυτό του και στο «μέλλον» του. Ός τόσο οι γνήσιοι του ελληνικού λαού δεν άμφισβάλουν για το μέλλον του. Σφρίγος καινούργιο προς προκοπή ύπάρχει. Αν και έμποδίζονται οι βλαστοί από τους άντιερασιτικούς. Η όπόδηση της έπίσημης γλώσσας είναι όλοφάνερο πως κινδυνεύει, για νίνα χρεία να την προστατεύσουν νόμοι και τους όπαδούς της προόδου να τους άποστομάωνουν με άουτονομικά ή και δημαγωγικά μέσα. Έχουμε δείγματα καθημερινά πως οι όπαδοί της καθαρευούσας γίνονται ένοχοι διανοητικής ύποδοίλωσης. Ας έχει ο καθένας ότι

ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ο κ. Γ. Βαλαάς, Κλέων Χατζηλαζάρου, Κ. Γεωργιάδης και Αίμιλία Καλλιγά έδήλωσαν εις το Διοικητικόν συμβούλιον της Μακεδονικής Έκπαιδευτικής Έταιρείας ότι άναλαμβάνουσι την συντήρησιν νυκτερινών σχολών εις πόλεις της Μακεδονίας ανά μίαν έκαστος.

«Ήχώ Κοζάνης»

ΠΡΟΤΙΜΩΤΕΡΟΝ

ΚΑΛΗ και θεέρετος πράξις είναι ή μελετωμένη έθρως Δικαστηρίου των Παιδών προς έκδικασιν άδικημάτων διαπραττομένων από νεαρών προσώπων. Αλλά καλύτερον θα είναι να ληφθή πρόνοια, όπως μη έχη πελατεία το τοιοσσο Δικαστήριο. Και προς τοσσο πρέπει να συνεργασθώσι μετά ζήλου όλοι οι συντελεσται της άνατροφής ή της διαφθοράς των παιδιών, δηλ. το σπίτι, το σχολείον και το κοινωνικόν περιβάλλον.

«Πολιτεία» 17.3.20

Ο Κ. ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ

Το «Διδασκαλικόν Βήμα», όργανον των δημοδιδασκάλων, όφώνει φωνήν: «Έπι έξ μήνας, γράφει, οι δημοδιδασκαλικοί άναμίνουσι έναγωνίως να τους άποδοθή δικαιοσύνη. Το νομοσχέδιον της διαβαθμίσεως δεν δημοσιεύεται, ή δε αναβολή της δημοσιεύσεως καταδικάζει ένα κόσμον όλόκληρον εις την πείναν».

Ο κ. Αιγινήτης έχει τον λόγον.

«Πρωΐα» 17.3.20

ΣΧΟΛΕΙΑ! ΣΧΟΛΕΙΑ!

Η άποφασισθείσα και συντελουμένη άνέγερος σχολικών κτιρίων εν τη Μακεδονία μας. έμνεσί αισθήματα ίκανοποίησεως και έμπιστοσύνης προς το Κράτος.

Κατενόθη επί τέλους ή μεγάλη χρησιμότης της έκπαιδύσεως και ή καλή λειτουργία αυτής και μάλλιστα εις τας νέας χώρας. Κατενόθη, ότι το σχολείο δεν σημαίνει μόνον έκκολιτισμόν και έξανθρακισμόν, αλλά και άποτελεί το άποτελεσματικώτερον και ίσχυρότερον όλοστώσιον διά την έθνικήν όπεροχήν και ρώμην.

«Μακεδονία» 10 2 26

γνώμη θέλει ως προς το γλωσσικό ζήτημα, όμως όλοι οι μορφωμένοι οέ τοσσο έπρεπε να είναι ένα, πως οέ πολιτιστικό άγώνα για καινούργια γλωσσική μορφή — που σημείωσε κιδλας είναι έθνική — τα πολεμικά όπλα των όπισθοδρομικών πρέπει να και ταργηθούσιν. Ζητήματα πολιτισμού δεν άποφασίζονται με την άουτονομία και τους όχλους».

Δούθηρος. — Ρώτα τη μάνα στο σπίτι, τα παιδιά στους όρόμους, τον ήπλοϊκό άνθρωπο στο παζάρι. Κοίταξέ τους στο στόμα πως μιλούσιν, και έτσι γράφε.

Η πειθαρχία στις άποφάσεις των διυλλόγων και της Όμοδομίας είναι ο πρώτος όρος για τη ζωή της όργανώσεως και την έπιτυχία των άγώνων της.

ΤΥΠΟΙΣ
Κ. Ξ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ
ΨΑΡΡΟΝ 41 - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Ο ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

B'.

«Όπως είδαμε, ή παιδεία στο μεσαίωνα ήταν στενά περιωρισμένη στον κλήρο και τους ευγένεις. Έτσι καταντούσε και αυτή ένα προνόμιο κοντά στα άλλα, που είχαν οι δύο αυτές κυρίαρχες τάξεις. Όλος ο άλλος λαός ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι της αμάθειας. Όλος ο άλλος λαός μαζί, δουλοπάροικοι άγρότες, βιοτέχνες και χειροτέχνες των πόλεων, συντεχνίτες, έμποροι, ναύτες, και ο κατώτερος κλήρος μαζί μαντούς αποτελούσαν την τρίτη, την απόκληρη τάξη. Μά ένα μέρος από την τάξη αυτή με την εξέλιξη της ατομικής οικονομίας ύστερα από τες τεχνικές εφευρέσεις και τις γεωγραφικές ανακαλύψεις του δέκατου πέμπτου και του δέκατου έχτου αιώνα Μ. Χ., που έφεραν τεράστια αλλαγή στις συνθήκες της ζωής, παίρνοντας σιγά σιγά υπόσταση οικονομική και αυθυπαρξία κοινωνική αισθάνεται την ανάγκη να έξη και μόρφωση αντίστοιχη με τους βιωτικούς της όρους και τον πόθο του ύψωμού. Και τότε παράλληλα με την κίνηση του οικονομικού και του πολιτικού λυτρωμού, παράλληλα με τον μακροχρόνιο άγώνα για την κατάκτηση «των δικαιωμάτων του ανθρώπου», διεξάγεται και ο άγώνας για τα μορφωτικά δικαιώματα, για την πνευματική απολύτρωση.

Από τα μεγαλοπρεπέστερα και διδαχτικότερα ιστορικά θεάματα, που μπορεί να παρακολουθήσει και να ξαναζήσει θεωρητικά ο σύγχρονος άνθρωπος, είναι αυτή ή τετρακοσιόχρονη πάλη, τόσο πολύμορφη, τόσο πολυσύνθετη, με τόσες δραματικές περιπέτειες, μά και τόσο έξυψωτική για το μελετητή. Και είναι κρίμα, ότι σε μια από τις αθλιότερες της παιδείας μας είναι και αυτή, ότι σε καμιά βαθμίδα της Ελληνικής Παιδείας κανένας Έλληνας δεν έχει την ευκαιρία να του δοθεί αυτό το ιστορικό δίδαγμα.

Στο Πανεπιστήμιό μας ή νεώτερη Ευρωπαϊκή Ιστορία *δεν έδιδάχθηκε ακόμα από κανένα.*

Η πάλη για την πνευματική απολύτρωση του νεώτερου ανθρώπου έχει διάφορες μορφές. Χτυπιέται ή απολιθωμένη παράδοση. Ο άνθρωπος ξαναγεννιέται. Η τυραννία της εκκλησίας, που με τόση λύσσα περιέμελλε κάθε προοδευτική κίνηση συντριβεται. Της καθολικής Έκκλησίας ή αντίσταση είναι απαράδειγματιστη. Η Θρησκευτική Μεταρρύθμιση του Λουθήρου είναι μια επανάσταση κατά της τυραννίας αυτής, μια επανάσταση με θρησκευτική μορφή, μά και με ευρύτατη καθαρά παιδευτική σημασία. Ο Λούθηρος όχι μόνο έδωκε στο λαό του τη γλώσσα του, σαν ένα όργανο πνευματικού λυτρωμού με τό να αισθάνεται βαθύτατα, πως ένας λαός χωρίς τη ζωντανή του γλώσσα είναι αδύνατο να ζήσει αληθινά, μά ταυτόχρονα ζητάει *μόρφωση για κάθε χριστιανό ανεξαιρέτως.* Έτσι γίνεται ο Λούθηρος ο πρώτος κήρυκας μianής «καθολικής παιδείας».

Μόνο οι τίτλοι μερικών κηρυγμάτων

Δεύτερο άρθρο του κ. Δ. Γληνού

του είναι χαρακτηριστικοί «*Πρός τους δημάρχους και τους συμβούλους όλων των πόλεων, όλων των Γερμανικών χωρών, διεπρέπει να ιδρύσουν και να συντηρούν χριστιανικά Σχολεία.*»

«*Άγιος, διεπρέπει όλα τα παιδιά να πηγαίνουν στο σχολείο.*» Κήρυγμα πρωτόφαντο, που πολλοί προτεστάντες ήγεμόνες βλέποντας πόση σημασία έχει αυτό για να κερδίσουν το λαό τους στον προτεσταντισμό, το νομοθετούν κιόλας. Γι' αυτό μάς παρουσιάζεται τόσο πρόωγα στη Γερμανία σχολικές νομοθεσίες με καθολική, αν και όχι ακόμη υποχρεωτική για όλους, μόρφωση, όπως λ. χ. ο σχολικός νόμος της Βυρτεμβέργης του 1559. Βέβαια και ή προτεσταντική εκκλησία δεν εστάθηκε από την άποψη αυτή στο ύψος των πρώτων μεταρρυθμιστών. Μά το κίνημα είχε τις ρίζες του άλλου και εξακολούθησε ανεξάρτητα και αντίθετα και προς την καθολική και προς την προτεσταντική εκκλησία. Οι πόλεις ζητούν εκπαίδευση. «Οχι λατινικά πια για το λαό, που είναι άχρηστα. *Μητρική γλώσσα.*» Ο Ratke και ο Comenius στη Γερμανία, ο Montaigne στη Γαλλία ταυτόχρονα σχεδόν το 17ο αιώνα διατυπώνουν το ίδιο αίτημα. *Μητρική γλώσσα και πράγματα, αντί λέξεων.* Νά τα προγραμματικά σύμβολα του νέου σχολείου, που' θα αντικαταστήση το μεσαιωνικό, άριστοκρατικό, λατινοκρατημένο σχολείο.

Μά μόλα ταύτα τα αίτήματα αυτά για μια νέα παιδεία, για μια καθολική μόρφωση του λαού στην πραγματώση τους ύστερον πολύ. Αγωνίζονται τα δημοτικά συμβούλια των πόλεων να ιδρύσουν σχολεία. Μά βρίσκουν μπροστά την έχθρότητα της Έκκλησίας, την αδιαφορία ακόμη του κολλού λαού. Τα οικονομικά μέσα λείπουν, δάσκαλοι δεν υπάρχουν. Τις περισσότερες φορές ο δάσκαλος έχει τη δασκαλική ως ένα δεύτερο συμπληρωτικό επάγγελμα ή αξίωμα.

Είναι φίλιος, ή ορφης, ή παουστής και ταυτόχρονα διδάσκει τα γράμματα και την στοιχειώδη αριθμητική στα παιδιά. Και ή δεν άμειβεται καθόλου, ή παίρνει από τα ίδια τα παιδιά μικρά δώρα εις είδος, ή παίρνει από το δημοτικό συμβούλιο μια άμοιβη και για τις τότε συνθήκες γελοία. Η άστική τάξη δεν είναι ακόμη κράτος. Οι ήγεμόνες και οι ευγενείς συμμαχούν με την εκκλησία, που έννοει να κρατήση την παιδεία στα χέρια της μέσα στα παλιά καλούπια, λατινομάθεια, ειδολογική μόρφωση, θρησκευτικό πνεύμα, άριστοκρατικός χαρακτήρας της άγωγής. Και μόνο ο λεγόμενος «*διαφωτισμένος δεσποτισμός,*» δηλ. κάποιος ήγεμόνας και ευγενής που διαισθίνονται τις ανάγκες της ζωής και προαισθάνονται τον έρχόμενο κίνδυνο, και έβλουν να σταθούν στο ύψος των κυβερνητών, που *προνοούν,* προσπαθούν να υποβοηθήσουν την *καθολική παιδεία* του λαού των.

Η άστική όμως τάξη φθάνει στο κορύφωμα του άπολυτρωτικού της άγώνα,

στη Γαλλική Έπανάσταση. Και τότε το νέο πια κράτος, εμπνέεται από τη νέα αντίληψη για τη λαϊκή παιδεία. Το Γαλλικό Σύνταγμα του 1791 παρέχει την ακόλουθη διάταξη. «*Θά δημιουργηθή και θά οργανωθή δημόσια εκπαίδευση, κοινή για όλους τους πολίτες, και δοσμένη δωρεάν, με τα στοιχεία της δασκαλίας τα απαραίτητα σε όλους τους ανθρώπους.*»

Στη διάταξη αυτή περιέχεται δυναμικά το νέο δημοτικό σχολείο. Η μόρφωση λοιπόν είναι δικαίωμα του πολίτη. Αυτό σημαίνει το ότι το κράτος την παρέχει δωρεάν, λείπει όμως ακόμη ένα σημαντικότατο στοιχείο. Η υποχρέωση. Δεν είναι μόνο δικαίωμα, αλλά και *υποχρέωση* του πολίτη να μορφώνεται.

Ας ιδούμε όμως, πως συλλαβαίνει την έννοια της λαϊκής παιδείας ένα από τα δυνατότερα επαναστατικά πνεύματα της Γαλλίας ο Condorcet. Στο περίφημο υπόμνημά του προς τη Νομοθετική Συνέλευση στις 20 του Απριλίου 1792 γράφει.

«*Πρώτος σκοπός της εθνικής παιδείας είναι να δώσει σε όλα τα άτομα του ανθρώπινου γένους τα μέσα να προνοούν για τις ανάγκες των, να τους εξασφαλίση την άνετη ύπαρξη, να τους διδάξη και να τους κάμνη κανόνες και δόξασμα των, να έννοούν και να έχουν τα καθήκοντα των. Νά εξασφαλίση στον καθένα απ' αυτούς την ικανότητα να τελειοποιή το έργο του και να γίνει άξιος για τις κοινωνικές λειτουργίες, που έχει δικαίωμα να συμμετέχη. Νά αναπτύξη σε όλη των την έχταση τις δεξιότητες, που ίπρωκίσει τον καθένα ή φύση. Και έτσι να δημιουργηθή ανάμεσα στους πολίτες *ισότητα πραγματική* και να *πραγματώση την πολιτική ισότητα,* που ζητούν οι νόμοι.*

Και γι' αυτό ή δημόσια εθνική παιδεία είναι για την Πολιτεία *καθήκον δικαιοσύνης.* Δεν πρέπει από τώρα και από έξης κανένας άνθρωπος να μπορεί να πη τα λόγια τούτα: «Ο Νόμος μου εξασφάλισε άπλυτη ισότητα δικαιωμάτων, αλλά μου άρνήθηκαν τα μέσα να γνωρίσω τα δικαιώματά μου.

Η παιδεία λοιπόν πρέπει να είναι γενική, να απλώνεται σε όλους τους πολίτες. Πρέπει να μοιράζεται με όλη την ισότητα, που επιτρέπουν τα όρια της δαπάνης, το μοίρασμα των ανθρώπων επάνω στη γη και ο καιρός, που μπορούν τα παιδιά να φερρώσουν σαφή. Πρέπει στους διαφόρους βαθμούς της να περιέχει όλο το σύστημα των ανθρωπίνων γνώσεων και να εξασφαλίζει στους ανθρώπους σε όλες τις ηλικίες την ικανότητα να διατηρούν τις γνώσεις τους και να ποχτούν νέες.

Τέλος καμιά πολιτική έξουσία δεν πρέπει να έχη τη δύναμη ή το δικαίωμα να έμποδίση την άσπυτη γέννηση αληθειών, το κήρυγμα θεαριών, που είναι αντίθετες με την ιδιαιτεση πολιτική της ή τα συμφέροντά της.

Αυτό είναι μπορεί να πη κανείς το εκπαιδευτικό πρόγραμμα της επαναστατημένης τρίτης τάξης της άστικής. Η έλευθερία, ή ισότητα, ή δικαιοσύνη, τα επαναστατικά ιδεώδη πρέπει να θμεμλιωθούν επάνω σε *μια νέα παιδεία, την*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ Η ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ

Διαβάζοντας κανείς την εγκύκλιο των συναδέλφων της Κόνιτσας και τις διατριβές μερικών άλλων άπάνω στην 'Ημερησία Διατάξη, βλέπει με εύχαριστησή του, ότι οι συνάδελφοι αρχίζουν να εξετάζουν τα ζητήματά μας από μία θετική περιώπην. Ήταν καιρός πιά.

Άπάνω στο οργανωτικό ζήτημα ήθελα και εγώ να χαράξω μερικές μου γνώμες.

Αν ένας διαστικά εξέταζε τη δράση της 'Ομοσπονδίας από τότε που ιδρύθηκε ως τα τώρα σε σύνοτες γραμμές θα έδωζε μερικά τέτοια συμπεράσματα.

1. Ότι την Ίδρυση της 'Ομοσπονδίας υπαγό, εφε μετ' ανατομική ανείδραση στο Ζυμικό διωγμό της εποχής εκείνης.

2. Ότι τόσο οι πρωτεργάτες στην Ίδρυση, όσο και εκείνοι που τους ακολούθησαν δεν είχαν ξεκαθαρισμένο πρόγραμμα σύνθεσης και δράσης του Σωματείου και πολύ περισσότερο πνεύμα συνδικαλιστικό.

Ετσι δεν έδωθε σημασία στην καλλιέργεια επαγγελματικής συνείδησης, στη σταθεροποίηση των περιφερειακών συλλόγων και ούτε προσοχή στην ποιότητα εκείνων που γραφίσαντε μέλη. Έφτανε να πλήρωναν κάποια συνδρομή. Κατ' αυτόν τόν τρόπο πάρα πολλοί συνάδελφοι άκτελοσαν μόνο νούμερα στην οργάνωση, άλλους τε και γιά κίμποσον καιρό τή γραφεί τή: 'Ομοσπονδίας στα γενικά τους μητρώα, μόνο νούμερα είχαν.

Με την κακή λοιπόν αρχική της σύνθεση ή 'Ομοσπονδία μας και τώρα άκόμη μοιάζει ενν άρρωστημένον οργανισμό, που πάσχουν τα πόδια του και άρκετά δύγανά του δεν κάνουν την εργασία, που ό έπι καταμερισμός του; αναθέτει, μερικό μάλιστα έχουν γαγγραινιάσει.

Δεν έχουμε όπως πρέπει συνισταμένη και σύστημα. Στην οργάνωσή μας αφήσαμε να φεργάσωον όλα τα κακά σε μικρογραφία μιας νεοελληνικής κοινωνίας. (Μισρολατρεία, άδιαφορία, έγωπάθεια, μεμφιμορία, μετατόπιση εϋθύνων, άνειλικρίνεια, καιροσκοπία κτλ.)

Εμπρός σ' αυτήν την πραγματικότητα πρέπει να σταθούμε σκεπτικοί, αλλά όχι και διαταχτικοί. Χρειάζονται άποφάσεις σθεραύ; και πρέπει χωρίς άλλο να τις βάλη σε άνέργεια ή μεθαιριάνή Συνέλευση.

* * *
"Εναν τρόπο θεραπείας του κακού άκουσα τον έζη:

Μερικοί παρξέχουνται πώς είναι κακή ή σύνθεση της 'Ομοσπονδίας και νομίζουν πώς θα γίνει καλύτερη αν χωριστούμε σε τάξεις.

Αυτό πάλι άλλοι τόν νοιώθουν άλλως και άλλοι άλλως. Δηλαδή άλλοι θέλουν να χωριστούμε σε δυό οργανώσεις πτυχούχων και μη, άλλοι σε πρωτοεξόμλους, δευτεροεξόμλους, τριτοεξόμλους,

καθολική παιδεία όλων των πολιτών.

Τι μορφή όμως πήρε τόν εκπαιδευτικό αυτό πρόγραμμα στην πράξη κατά τόν δέκατο ένατο αιώνα, τόν αιώνα της τελειωτικής νίκης και της τελικής διαμόρφωσης του ίδιου πολιτισμού; Αυτό θα τόν εξετάσωμε στο επόμενο άρθρο.

μετακπειδευόμενους κτλ., άλλοι σε δασκάλους και δασκάλες κτλ. κτλ. "Έγιναν μάλιστα και πειράματα χωρισμού.

Γιά να ιδούμε: Έχουν δικαιο οι συνάδελφοι, που έτσι σκέφτονται; Δέν τούς άδικώ. "Ετσι που μπηκαν στην 'Ομοσπονδία, έτσι που έζησαν τή σωματική ζωή, έτσι που καλλιεργήθηκε ή σωμαθελφική έλληλεγγύη, πολύ σωστά πρέπει τώρα να ζητούν τόν χωρισμό.

Μία άνώτερη άνάγκη γενικώτερης ένωσης δεν έγεννήθηκε σταθερή μέσα στην ψυχή τους, μετ' άντικειμενική άνείληψη της κοινωνικής και οικονομικής θέσης γενικά του δασκάλου δεν άπασχόλησε τή σκέψη τους ή και αν τήν άπασχόλησε ήταν τόσο μπλεγμένη με άλλες ψύχτικες άνειλήψεις, ώστε να θολώνεται τόν συμπεράσμα.

Και όσο οι οικονομικές συνθήκες θν ήσαν χειριές πολύ, άνυχοσαντε ό ένας τόν άλλον στην οργάνωση, με σάν άντικρουσαν συγκλονιστικό τόν τρομαρό πρόβλημα τής συντήρησης; ζύκνησαν και σάν οι καλοί εκείνοι άνθρωποι από τή δόντια του Δράκοντα, που έσκειρε ό Κάδμος, ήσαν σανίδα σωτηρίας τόν φέγωμα άναμεταξύ τους.

«Όσο λιγώτεροι είμαστε, τόσο εύκολώτερα θα μας δίνη τόν Κράτος ότι ζητούμε, έμπρός μετ' χωριστούμε από τούς άλλους και θα γίνουμε, έξρω γώ τί θα γίνουμε, 'Υπουργοί στο τέλος...» Νή τόν πνεύμα της ρωμαίικης κουτοπονηρίας. Τί άνεδαπική σκέψη! Φανταστήτε τώρα τούς διάφορους κυρίους Πρόεδρους των διαφόρων δασκαλικών τάσεων να άλληλοκαρουσιάζονται στους έπίσημους και ό ένας να όκονομεύη τις προσκείμενες του άλλου, γιά να πάρη τή περισσότερα.

Τό άποτελέσμα τόν καταλαβαίνει ό καθένας.

"Οχι! κύριοι, δέν εδρίσκειται σ' αυτό τόν σημείο ή κακή σύνθεση της όμοσπονδίας.

Από τήν τάξη του μετακπειδευόμενου ως τήν τάξη τόν Γ' τάξης συναδέλφου, τούς θεωρώ όλους μέλη μιας και της αυτής οικογένειας. Είναι όλοι εργάτες στο ίδιο χτήμα και στον ίδιο εργοδότη. Κοινά λοιπόν τή συμπέροντάς τους, κοινά πρέπει να είναι τή ιδεατικά τους.

Είναι άνήθικη ή σκέψη τόν να θέλη μετ' τάξη δασκάλων να πάρη κάτι όκονομεύονται τή συμπέροντα μετ' άλλης τάξης. Δέν άντιλέγει βεβαι κανείς στην άποψη ότι θα άπόκοχη διαφορά άμοιότητας στις διαφορες τάξεις, μετ' αν ήταν πραγματική συναδελφική έλληλεγγύη, θα έλογικευόσαντε όλοι και θα εύοισκόταν ή δικαίη κατανομή της άμοιότης.

* * *
"Η κακή λοιπόν σύνθεση της 'Ομοσπονδίας δε βρίσκειται στο ότι σ' αυτήν ένώνονται διαφόρων τάξεω; δασκάλους, αλλά στο ότι μετ' ένώνει μετ' κοινή επγγελματική ιδεολογία και άλλοι είναι άδιάφοροι και άλλοι στοιχεται άντιπραγματικά, διαλυτικά.

Άκριβώς; δε άπάνω στο σημείο αυτό πρέπει να καταβληθή ότι ή φρονιδα από τή Συνέλευση.

Πώς δηλαδή θα διαφερθούν οι άδιάφο-

ροι και πώς θα διορθωθούν ή θα άποπεμφθούν οι άλλοι.

"Αν δέν γίνει μετ' τέτοια έργασία με ψυχικό άλλαγμα, τή καταστατικά και τή λοιπά χαριτιά είναι άστέλε; κατασκευάσματα, δταν δέν άνταποκρίνονται σε μετ' βαθώτερα πραγματικότητα.

"Οργάνωση θα είπη ζωή με συνείδηση, πίστη και άπόφαση.

Δέν είναι καθόλου τιμητικό γιά τή μέλη μετ; οργάνωση, δταν ώρισμένα μέλη της μουλουκοποιούνται, μετ' ουτόπικου άποφάσεις γενικής συνέλευσεων, συκοφαντούν και βρίζουν γενικές κατευθύνσεις και ιδεατικά.

"Όπως σε κάθε Πολιτεία υπάρχουν Νόμοι και είναι όποχρωσμένοι οι πολίτες τής Πολιτείας αυτής να τούς σέβονται και να συμμορφώνονται μετ' αυτούς, έτσι και ή κάθε 'Οργάνωση είναι μετ' σωματιακή κοινωνία, που έχει και αυτή τούς Νόμους της και που πρέπει να τούς σέβεται ό κάθε πολίτης της μετ' πιδ περισσότερη μάλιστα, γιάτι είναι θεληματικά πολίτης της.

—Όλα λοιπόν τή συνειδητά μέλη της 'Ομοσπονδίας έτοιμα δήποτε τάξης; άνεξίτητα από προσωπικές συμπάθειες και άντιπάθειες έχουν ίση και όπέρτατη όκροχόηση και στον έαυτό τους και στο σύνολο, να έπιστρατεύουν τόν έαυτό τους.

Σε κάθε σύλλογο, χωρίς άλλο υπάρχουν ώρισμένα συνειδητά μέλη, που άταμεταξύ τους άναγνωρίζονται. "Ας άτατελέσουν τόν πνοήνα μιας σωματιακής άνάδομουργίας. "Η επαγγελματική τους συνείδηση θα τούς διδάξη τή μέσα γιά τή δράση τους. Θέ μετ' αιώσωον από τόν περισσειό ένθουσιασμό τους και στους άριζόφρους, θα διορθώσωον και μερικούς παραστρατημένους και δους άνειληφθούν κακώδους, άς τόν διώξουν να κάνουν δικό τους σύλλογο οι άνθρωποι.

"Όταν έτσι ζωντανή πραγματικά ό κάθε σύλλογος, τότε άνοίγεται διάπλατη ή δράση και στην κοινωνία. (Γι' αυτό μπορεί να είπομε σε άλλο άρθρο). Πάντα βάση μένει ή συστηματική άνάδομουργία των συλλόγων.

Τώρα μάλιστα στις τοπικές συνελεύσεις θα μπορούσε να πη κανείς ότι θα έπρεπε ό κάθε σύλλογος να καταρίση ένα πρόγραμμα οργανωτικής δράσης και μετ' συζήτηση στην γενική Συνέλευση να βγη ένα γενικό τέτοιο πρόγραμμα, που να μετ' ύστερα σε άμεση έφαρμογή.

"Ετσι μόνο θα κατορθώσωμε να έχουμε πραγματική οργάνωση και όχι όποθετικά κατασκευάσματα και έτσι μόνο ό εργοδότης μας θα άντιλαμβάνεται τις όποχρώσεις του άπάνω μετ' και θή τις έχτελή, χωρίς να παζαρεύουμε έμεεις ώρισμένα ιδεατικά μας γιά να πάρουμε έκείνω που μός πρέπει, όπως μετ' άχαρη ήρσηση τόν η κάποιος έπρότεινε στον «Έρημη» της Ο Μάρτη.

* * *
—Πριν όμως τελειώσω τήν κουβέντα μας, μερικά λόγια γιά τούς έτερόφλους συναδέλφους μας.

Θυμομαι στην περινή συνέλευση ό πρόεδρος μετ' έπαρουσίασε μετ' περισσότερη άναλογία συμμετοχή στην 'Ομοσπονδία μας τών θηλυκών συναδέλφω. "Η έχειροκοπούσα μετ' δλημου τήν εύχαριστηση, αν δέν με κρατούσαν κάποιες άλλες σκέψεις.

"Η συμμετοχή αυτή σε ένα έρκετό ποσοστό είνε μιμητική, τυχαία.

"Η 'Ελληνίδα δασκάλα σε σεβαστόν έριθμό δέν άντίκρουσε τόν επαγγελματικό άγώνα στην έχταση και στο βάθος που πρέπει. "Ετσι στη συμμετοχή σε συνε-

“ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΒΗΜΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚ. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν

“DIDASCALICON VIMA,,
(TRIBUNE D' INSTITUTEURES)
Organe officiel de la Fédération
d' Enseignement de Grèce
Bureaux : 27a, rue Deligeorgi Athènes

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ δραχ. 40
διὰ τὸ ἔξωτερικόν = 65

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς :

“Διδασκαλικὸν Βῆμα,,

Δελφινώρην, 27α Ἀθήνας

Ἀγγελίαι—Καταχωρήσεις 5 δρ. ὁ στίχος

δητὴ δρᾶση καθυστερεῖ σὲ ἀναλογία ἀρ-
κετὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα συνάδελφός της.

Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένος, γιατί
στὴν ἀκπαίδευση γενικά ἐπικρατεῖ ἰσο-
τιμία ἀντρῶν καὶ γυναικῶν συναδέλφων,
μὰ εἶμαι καὶ ἐξαιρετικὰ λυπημένος, γιατί
ἡ γυναίκα τοῦ κλάδου μας δὲν ἐνοίωσε
ἀκόμα τὴν ἀντίληψη, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα
δὲν πρέπει νὰ τῆς εἶναι ἀπέργον, ποῦ,
θὰ τὸ ἀπαρτήση σὲ κάποιον ὠρισμένη
στιγμῇ.

—Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὑπάρχουν καὶ
ἐξαίρεσεις, μὰ δὲ σημαίνει τίποτε αὐτό.
Μάλιστα εἶναι ἀξιοκατάκριτες οἱ προ-
χωρημένους στὴν ἐξυψωτικὴ τῆς γυναίκας
ἀντίληψη, τῇ στιγμῇ ποῦ δὲν ἐφρόντι-
σαν συστηματικὰ νὰ μιλήσουν στὶς ὁμο-
φυλές τους τὴν ἀλήθεια.

Θυμοῦμαι κάποιαν προσπάθειαν, ὅπως
καὶ τῆς δας Ρέπουλη, μὰ ἐσθυσεν αὐ-
τῆς, χτυπημένη ἰσως ἀπὸ τὸ βάρος τῶν
ταμιακῶν λογαριασμῶν της.

Λοιπὸν οἱ δασκάλες σὲ ἓνα σεβαστὸ
ποσοστὸ θεωροῦν τὸ ἐπάγγελμα γιὰ μὲν
μεταβατικὴ κατὰστασις τῆς ζωῆς τους,
ὡς ποῦ νὰ φτάσουν στὴν ἀποκατάστασις.

Ἄχι κυρίες καὶ δεσποινίδες συνάδελ-
φοί!

Σηκώσατε πρὸς τὸ κεφάλι ἀπὸ τῆ
σκιάδα ἀντίληψη πῶς τὸ ἄπαντο τῆς
ζωῆς σας εἶναι ἡ ἀποκατάστασις!

Πετάξτε ἀπὸ πάνω σας τὴν δειλία,
ποδοκατήσατε καλῆς προλήψεως καὶ κυ-
τάξετε κατὰματα τῇ ζωῇ καὶ τὸν ἄντρα
συνάδελφον σὲ ἴδιο ὕψος, μὲ αὐτοπεποι-
θησι, μὲ θέλησιν, μὲ τραβήξετε πρὸς τὰ
ἔμπρος.

Ἀντῆσατε καὶ οἱ σεις στὴν ἴδια παρ-
τάξῃ καὶ ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ μὴ λιπο-
τεγήσατε. Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ πῶς δασ-
κάλες πρωτοκινήθησαν γιὰ τὴν ἐξύψωσιν
τῆς γυναίκας.

Πῶς ὅμως θὰ ἐξυψωθῇ ἡ γυναίκα στὴ
σφαῖρα τῆς δράσης της ἰσότητι μὲ τὸν
ἄντρα, δταν ἔσται περιορίζετε ἐπὶ στενὰ
τὸ ἐπαγγελματικὸ σας ἰδανικόν;

Αὐτὸ εἶναι ἓνας μεγάλος ἔχθρος στὸν
ἀγῶνα μας.

Οἱ συνειδητὲς δασκάλες ἔχουν τὴν
ἀμεση ὑποχρέωσιν νὰ ἀναλάβουν ἐντατικὴ
ἐργασία ἀνάμειον σὲ γυναικεῖο δασκα-
λικὸ κόσμον γιὰ τὴν πραγματικὴν σὲ ὄ-
νολο τοῦ ἐξύψωσιν, ποῦ θὰ εἶναι καὶ γε-
νικώτερα τοῦ ἀγῶνα μας εὐδωσι.

Τελειώνοντας ἔχω νὰ εἰπῶ γιὰ ὅλους
μας πῶς χρειάζεται γιὰ τὴν ὀργάνωσιν
ἐργασία τίμια καὶ εὐλαβική. Θέλω νὰ
πιστεύω πῶς ἡ συνέλευσις αὐτῇ θὰ βρῇ
τὸν τρόπο νὰ ἐξαφαλίσῃ τὰ γερὰ θεμέ-
λια στὴν Ὀμοσπονδία.

Μὲ χαρὰ καὶ μετῆρις, ἀγοραπω-
λητοῖς συνειδήσεων, καιροσκοπικῆς δι-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Ἀπαντῶν διὰ τῆς παρούσης πρὸς τοὺς
συναδέλφους ἀναπήρους πολέμου Δημο-
διδασκάλους, εἶναι μοῦ ἔγραψαν καὶ
ζητοῦν πληροφορίας διὰ τὸ ζήτημα ποῦ
ἀνεκινήσαμεν, ἔχω νὰ ἀνακοινώσω τὰ
ἔξης: α) Μέχρι σήμερον μοῦ ἔγραψαν οἱ
ἔξης: 1) Ἰωάν. Μέγας, 2) Δημ. Τσιρι-
κάς, 3) Κωνστ. Γιαννακόπουλος, 4) Χρή-
στος Περούσιος, 5) Λεωνίδας Βαγιακά-
κος, 6) Παναγ. Βακαλόπουλος, 7) Ἐμμ.
Τζωρτζακάκης, 8) Δημ. Τσιγκάρης, 9)
Γρ. Μπουρδάκος, 10) Π. Δημητράτος,
11) Ἐδύγ. Παπαδημητρίου, 12) Πάρος
Πετρόπουλος, 13) Γεώργ. Παλιτῆς, 14)
Χρήστος Κωσταδίμας. β) Συντάχθη
ὁπόμημα, περιλαμβάνον τὰ αἰτήματά
μας—ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν
μὴ δυναμένων νὰ παραμένωσιν ἐν αὐτῇ
μὲ π)ήρησι τὰς ἀποδοχὰς των καὶ μὲ τὰ
δικαιώματα τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ὁμοεθάρ-
μων των—τὸ ὅποιον ἀπρὸ ὑπογραφῆ
παρ' ὄλων (ἢ ἢ ἔχει σταλῆ πρὸς τοὺς 7
πρώτους οἱ δὲ λοιποὶ ἀλλεῖψι χρόνου
παρακαλοῦνται νὰ σταλῶσι ἐξουσιοδότη-
σιν) θὰ ἐπιδοθῇ κατὰ τὸς ἔσρτάς τοῦ
Πάσχα εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ὅσο
τριμηνος, εἰς ἀναπήρων Δημ)λων ἐπιτρο-
πῆς, ἐκ τῶν ἑγγύστερον εἰς Ἀθήνας εὐρι-
σκομένων καὶ τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ κ. Προέ-
δρου τῆς Ὀμοσπονδίας. γ) Ἐκατοστὸ ἐκ
τῶν ἀναπήρων δέον μέχρι τῆς 15ης τοῦ
πολὸ τοῦ Ἀπριλίου νὰ σταλῆ διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον
τῆς Ὀμοσπονδίας (Δελφινώρην 27α)
δραχ. 150 τῆς ὁποίας θὰ καταβῆλη εἰς
τοὺς ἀντεπροσώπους μας, δταν θὰ μετα-
δοθῶν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ ὁκο-
μνήματος, ὡς ἔξοδα ταξιδίου των. δ)
Τὸ ὁπόμημα ἀπρὸ ἐπιστροφῆ εἰς
χεῖρας μου, μὲ τὰ ἐξουσιοδοτήσεων,
θὰ διαβιβῆσθαι εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς
Διδ)κῆς Ὀμοσπονδίας διὰ νὰ τὰ παραλά-
βουν οἱ ἀντεπρόσωποι μας δταν θὰ μετα-
δοθῶν εἰς Ἀθήνας.

Παραίτων τὴν παροῦσαν, ἀπευθύνω καὶ
πάλιν θερμὴν παράκλησιν πρὸς τοὺς κ.κ.
βοηθοὺς τῶν Ἐπιθεωρητῶν καθὼς καὶ
πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Διδ)λικῶν Συλ-
λόγων, ὅπως λάβωσι τὸν κόπον καὶ μοι
γνωρίσωσι τὸς διευθύνσεις τῶν τυχόν
ὑπαρχόντων εἰς τὰς περιφερείας τῶν ἀνα-
πήρων πολέμου Δημ)λων, πλὴν τῶν ἀνω-
τέρω ἀναφερομένων.

Μιχ. Γεωργουδάκης
Βῆμος - Χανιά (Κρήτης)

λαγὲς ἰδανικῶν δὲν ἐξυψώνεται ὁ δά-
καλος.

Ἄν ἔχῃ μέσα τοῦ αὐτοπεποιθήσῃ καὶ
θὰ ζήσῃ καὶ θὰ ὀψωθῇ καὶ τὸ καλύτερον
δειγμα εἰς ὑπάρχει αὐτῇ, θὰ εἶναι ἡ
ἐξαφάνισις δραστητικῆς ζωῆς στὴν Ὀμο-
σπονδία.

Ἀθήνα 13 Μάρτη 1926

Π. Γ. Παυλοῦρος

Ἡ κοινωνικὴ καὶ οικονομικὴ θέσις
τοῦ δασκάλου ἐξαρτεῖται ἀπ' τὴν ὑπό-
ληψιν ποῦ ἔχει σὲ ὄχλοισι ἢ κοινωνία.
Καὶ ἡ ὑπόληψις αὐτῆς ἐξαρτεῖται πάλιν
ἀπ' τὴν ἔξισι τῆς δουλείας, ποῦ γίνε-
ται μέσα σ' αὐτό, καὶ ἀπ' τὴν προπα-
γάνδα ποῦ κάνει γιὰ τὸ ὄχλοισι ὁ δά-
σκαλος μέσα στὴν Κοινωνία.

Συνάδελφοί, διαδόσατε τὸ ἐπίσημον
ὄργανον τῆς Ὀμοσπονδίας μας εἰς τὰς
λαϊκὰς ὀργανώσεις τῆς περιφερείας
μας, εἰς τὰς κοινότητας συνεταιρισμοῦ
καὶ ὁματῆτα.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΠΛΗΓΑΣ

Οἶκος τυφλῶν Καλλιθέας.
Φτώχεια καὶ τύφλωσις.
Σίφυλις—Εὐλογία.

Μάτια θολὰ, ἀπλανῆ, κλειστὰ μάτια
ἀντικρύσαμε καὶ συγκινήθηκα ἡ καρδιά
μας. Πλησιάζομε τὴν διευθύντριαν κ.
Ἐιρήνην Λασκαρίδου καὶ ζητοῦμεν πληροφο-
ρίας περὶ τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς.

Ὁ οἶκος τυφλῶν ἱδρύθη τῷ 1907, ὠρ-
γανώθη ἀπὸ τὴν Ἰδιαν τὴν διευθύντριαν
καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν περιωπῆν ποῦ εὐρι-
σκειται σήμερον.

Δὲν εἶνε ἀλήθεια μὰς λέγει ἐκεῖνο ποῦ
γενικῶς φανταζόμεθα εἰς οἱ τυφλοὶ ἔχουν
τὰς ἄλλας αἰσθήσεις καὶ νοητικὰς ἰδιό-
τητας ἀνεπτυγμένας εἰς βαθμὸν ἀνώτερον
τῶν ὄντων. Ἡ πραγματικότης εἶνε εἰς ἡ
ἀσθένεια ἡ ὅποια ἐπέφερε τὴν βλάβην
εἰς τὴν ὄρασιν ἔδρασε καὶ εἰς ἄλλας
αἰσθήσεις καὶ νοητικὰς ἰδιότητες. Ἡ
στέρησις τῆς ὄρασις τοὺς ἀναγκάζει
μόνον νὰ ἐντείνωνται εἰς ἄλλας αἰσθήσεις
των. ὅπως συμβαίνει στυδὸς ὄντως εἶναι
εἰσέρχονται εἰς σκοτεινὸν ὁματίον.

Ἀκούσαμεν τοὺς μικροὺς τυφλοὺς νὰ
τραγουδοῦν, νὰ ἀπαγγέλλουν ποιήματα,
διαλόγους, τοὺς εἶδαμε νὰ χορεύουν, νὰ
ἐκτελῶσι γυμναστικὰς ἀσκήσεις κτ' εἰς
αὐτὰ ἦσαν εἰς ἡμᾶς ἓνας λυγμὸς τῆς
συμφωνίας.

Ἐξ χρόνια ἀκαίτοιτοι εἶναι ὁμαλὸς
τυφλὸς νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν.

Τοὺς εἶδαμε νὰ ἀναγινώσκουν μὲ εὐ-
χέριαν σύροντες τὰ δάκτυλά των ἐπὶ
τῶν βιβλίων μὲ μικρὰς προεξοχὰς. Ἐνας
ἐξ αὐτῶν μὲ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ ἀναγί-
νωσκε καὶ τὸ δεξιὸ ἔγραφε, ἄλλος ἀναγί-
νωσκε εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν καὶ κατόπιν
ἐψαλλεν.

Τὸ ἔδραμα τοῦτο ἐτόνισεν ἡ διευθύν-
τρια δὲν εἶνε ἀτυλοῦ τυφλῶν ἀλλὰ Ἰν-
στυτοῦτον, ὅπου δύνανται καὶ οἱ πλοῦ-
σιοι καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ μάθουν εἰς ὅσα
τοὺς χρειάζονται διὰ τὴν ζῆν.

Αἱ τέχνη εἰς τὰς ὁποίας εὐδοκίμεον
οἱ τυφλοὶ εἶνε ἡ καθεκλοποιία, καλαθο-
ποιία, ὄφρατικὴ, πλαστικὴ, κλετικὴ,
μουσικὴ.

Περιήλαμε τὰ ἐργαστήρια καὶ εἶδαμε
τοὺς μικροὺς ἐργαζομένους, τὰ κορίτσια
νὰ ὀφθαίνου, πρὸ πέρα οἱ μικροὶ παῖδες
νὰ πλέκουν τὰ καλάθια των, μὲ προσ-
πάθεια στυδὸν ἀνθρώπο των ἀκρωτηρια-
σμένο φιλότιμη ἢ φαίνεται χρησιμὸς
στὴν κοινωνία, νὰ μὴ εἶνε βάρος τῆς
Γῆς.

Ποία ἀρὰ γε ἡ αἰτία τῆς δημιουργίας
καὶ αὐτῆς τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας;
Ἡμεῖς πιστεύομεν εἰς αἱ ἀμαρτίαι τῆς
ἀνθρωπότητος καὶ ἰδίᾳ τῶν γονέων καθι-
στῶσι δυστυχῆ τὰ τέκνα.

Τὰ τῶσ) τῶν τυφλῶν πρὸςέρχονται ἐκ
τῆς ἐργατικῆς τάξεως.

Ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀγνοία δὲν τοὺς ἀ-
φήνει νὰ συμβυλευθῶνται ἐγκαίρως τὸν
λατρὸν καὶ ἡ σούφιλις καὶ ἡ εὐλογία φέ-
ρουν εἰς τὴν ζῆν τυφλοὺς καὶ τυφλώ-
νουν ὄντως.

Ὁ ἀνθρώπος ὕστερα χωρὶς νὰ ἀρῇ τὰ
αἰτια τοῦ κακοῦ προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ
τὴν συμφορὰ περιτυλλέγων τὰ ὅματά του
νὰ μετριάσῃ τὴν συμφορὰν των, χωρὶς
ἢ φιλαυτία του νὰ τὸν ἀφήνει νὰ ἀναλο-
γίζεται τὰς εὐθύννας του.

Ἀθαν. Καμπάνης

Τὸ «Διδασκαλικὸν Βῆμα» δὲν εἶνε
ἰδιοκτησία ὁδῶν οὐδὲ προδικτικὴ
ἐπιχειρησις, ἀλλὰ περιουσία τῆς Ὀμο-
σπονδίας καὶ ὄργανον τῶν ὁμαφερῶν-
των τοῦ κλάδου.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μου φαίνεται πως είναι ανάγκη από τις στήλες του «Διδακταλικού Βήματος» να γίνονται γνωστοί στο διδακταλικό κλάδο και σε όλους άλλους είναι δυνατό εκείνοι που συντελούν στην έκτιμηση του σκοπού, γιὰ τὸν ὅποιον ἀγωνίζομαστε, δηλ. τῆς προαγωγῆς τῆς ἐκπαιδευτικῆς. Αὐτὸ δὲ μόνον μᾶς φέρει πρὸς κοντὰ στὰς ἀνθρώπους αὐτοὺς πρὸς ἃς πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦμε, μὴ θὰ εἶναι καὶ ἕνα κίνητρο γιὰ κείνους πρὸς ἃς εἶναι σὲ θέτη νὰ τοὺς μιμηθῶν.

Αὐτὸς ὁ σκέψεις μὲ παρακίνησαν νὰ παρουσιάσω μὲ τις γραμμὲς αὐτὲς τὸ νέο Πρόεδρο τῆς Κοινότητός μας κ. Ἰωάν. Θανατοπούλου. Μ' ἔλο πρὸς ξέρω πὺς θὰ προσκρούσω στὴ μετριοφροσύνη του, δὲ διατάξω νὰ πῶ ὅτι εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους πρὸς ἃς κατάλαβαν ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος πρὸς ἃς μᾶς ὀδηγῆσιν στὴν ἀληθινὴ πρόδο. — «Πρῶτα πρῶτα πρέπει ν' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ μάλιστα τὰ δημοτικὰ». — Εἶναι εἰ φράσεις πρὸς μεταχειρίστηκε, δεῦν στὸ νέο Συμβούλιο ἀνάπτυξιν τὸ πρόγραμμά του — «ἀπὸ καὶ θὰ βγῆ ἡ νέα γενεὰ πρὸς ἃς πλάσῃ τὴν ἀληθινὴν Ἑλλάδα».

Λίγα στερογγυλὰ καὶ σκέψεις θετικῆς ἀντιθετὰ στὸ σύστημα πρὸς κρείττερον ὡς τῶρα στοὺς Ἕλληνας, ν' ἀρχίζουσι πᾶντὰ ἀνάποδα· νὰ φτιάουσι γυμνάσια καὶ ἐλληνικὰ σχολεῖα χωρὶς νὰ ἐξασφαλίσουσι τὰ κέδια.

Ἄν καὶ πρὸς ἀπασχολημένοι μὲ τις ἀτομικὰς του ὑποθέσεις, ἀφρόντισιν γρήγορα, χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ νὰ πραγματικὴν ἐκείνου πρὸς εἶπε. Δημιούργησε τοὺς πόρους, πρὸς δὲν ὀστῆσαν ἔτρεξε στὰ Ἰπουργεῖα καὶ στὴ Νῦμαρχία ἐτοίμασε τὴ μελέτη καὶ τὰ σχέδια καὶ νὰ ἰ μὲν εἶναι δὲν μῆνες πρὸς ἐγκαταστήθηκε στὸ ἀξίωμα του καὶ ἀρχίζει ἡ οἰκοδομὴ δημοτικὸν σχολεῖον ἠθλῶν μὲ 4 αἰθούσας καὶ μὲ δέουσι τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἡ προσθήκη ἔλλων 4 αἰθουσῶν στὶς δὲν πρὸς ἰκάρουσι γιὰ τὸ σχολεῖον τῶν ἀρρένων μὲ τὸ σκοπὸ νὰ εἶναι καὶ τὰ δὲν ἐτοιμὰ ὡς τὸν ἐρχόμενον Σεπτέμβριον.

Κι ἔτσι κὶ ἂν εἴλεπαν ὅλα τὰ ἄλλα πρὸς ἔβαλε σὲ ἀνέργειαν, δρόμοι, ὄστῆσαν γὰρ, δὲνδρφυτικῆς κλπ. αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ δείξῃ τι μορφήν νὰ κάμῃ ἕνας ἀνθρώπος πρὸς καταλαβαίνει τὴν ἀποστολὴν του μέσα στὴν κοινωνία.

Ἄς εὐχθῶμε τὸ παράδειγμα του νὰ εὐρὴ πολλοὺς μιμητὰς.

Ἐλευσίνα 15ῃ Μαρτίου 1926
Ἀγγ. Παναγιῶτης
Διευθυντὴς σχολεῖου

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Οἱ συνάδελφοι Ν. κολ. Βαρυδῆς καὶ Κεῖνι : Ἀρυσάκι ἐπέλεσαν τοὺς ἀρραβῶνας τῶν.

Τὸ «Δ. Β.» τοὺς εἴχεται ταχεῖαν τὴν στέμιν.

Ὁ συνάδελφος Χορβεῦ κ. Θωμᾶς Παπαδόπουλος καὶ ἡ Ἄντις Ἀθηνᾶ Παπικηλάου ἔδωσαν ἀμοιβᾶσαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφον καὶ συμπαθεῖ φίλον συγγαίον εὐχόμενος ταχεῖαν τὴν στέμιν.

Γιάννης Ἰζημόπουλος

Τὸ νὰ ζήτησιν λόγῳ ἀπὸ τὰς Διοικητικὰς ἀρχὰς τῆς ἀργανδῶσας μᾶς σύμφωνον μὲ τὰς καταστατικὰς διατάξεις καὶ τὸ νὰ συμμορφώουσι μὲ τὰς ἀποφάσεις τῶν Τοπικῶν καὶ Γενικῶν Συνελεύσεων εἶνε δὲν καθήκοντα πρὸς ἃς εἶναι ἀποστολὴν ἀνεπλήρωμα τοῦ ἄλλου.

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Μεταθέσεις Ἐπιθεωρητῶν

Κ. Ἀνακίου Κιλκίς καὶ Χρ. Λούπας Καρδίσης ἐναλλάξ.

Μεταθέσεις

Ἰ. Ἀλτορινάκος εἰς Β'. ἀρρ. Γ.νθ.λου Κ. Μανωλάκος εἰς Μαυροβούνι Λακωνικῆς, Μαρίκα Ρεσμίδα εἰς Κουτουμῶς Λακωνικῆς Χρυσ. Κατοράκη εἰς Οἶτυλον Λακωνικῆς Χρυσάνθη Μαλάκου εἰς Σκούταρι Γεωργ. Σκουμπῆ εἰς τὸ Α'. ἀρρ. Καλαμών Ἄθ. Στυλιανόπουλος εἰς Πεταλίδιον. Αἰκατ. Κανακῆ εἰς Β'. ἠθλῶν Καλαμών, Οὐρανία Μιχαλοπούλου εἰς Καρτερούλιον Μεσσηνίας, Γεωργ. Καλο πρὶκος εἰς Ἐλιαν, Γρηγ. Γρηγοράκος εἰς Πάκια, Δημ. Οἰκονομίδης εἰς Ρίμκι Ζωή Ἰωαννίδου εἰς Ζέλεντο, Σπάρω Ἐμμανουήλ Ἰδου εἰς Α'. Φιλωρίνης, Κ. Παναγιωταῖνης καὶ Μαρία Γρηγορίου εἰς Ζέλεντο Ἄν. Τοπάλης καὶ Ἄθ. Σατραπάλη εἰς Γκορνιτσόβα, Ἐρμιόνη Πίκουλα εἰς Πιοκίτην Ἰσολύτην Βίκα εἰς Ἐξησοῦ Χ.ρ. Βενιζέλος εἰς Νεβρίανην, Στέργ. Τριανταφυλλίδης εἰς τὸ Α'. Φιωρίνης, Κων)τίνος Πικαθανοῦ εἰς Τόρσιον, Εὐγενία Ἰωάννου Ροδ.ικ Χαρίκλεια Μιτζιλιτζὴ εἰς Σῶτερον.

Διορισμοὶ

Γεώργιος Χαροτῆς εἰς Μιάχοβου Ἐδέσης, Σωτήριος Βασοδῆς εἰς Ζακοβίτσιον Ἄνασσίδης Ἄν. Κουρατῆς εἰς Κρηνασαρῆς Πέτρος Μισοκίς καὶ Ὁρῆσιος Ἐλισάβετ Νίτσα εἰς Ἀρμίνικον Δόμνα Γαγίτη εἰς Τύρσιον.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Ὅλη ἡ πλοῦσια καὶ διδασκασιατὴν ὄλη τοῦ μαθήματος τῆς Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς ἐκδίδεται εἰς ἑβδομαδιαίῳ τεύχῳ ἀπὸ 24 σελίδας τὸ καθῆνα μετὰ ἐξωφύλλου δὲν τῆς ἐκδοῦ. Ἐταιρίαι Ἀθηνᾶ Α. Πάλλη καὶ Σία μὲ τὴν συνεργασίαν τῆς Δοκ. Ἀρσινόης Ταμπικοπούλου καὶ κ. Ἀρ. Πάλλη. Ἐδριπίδου 6, Ἀθῆνας.

Ἐκαστὸν τεύχος δρ 5.
Τὸ πρῶτον θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς 25 Μαρτίου.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Παρακαλοῦνται οἱ περιφερειακοὶ σύλλογοι οἱ μὴ συμμορφωθέντες εἰσεῖν μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18 καὶ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἐγκύκλιον τῆς Διοικητικῆς τῆς Ὁμοσπονδίας, ὅπως ἀνεπερθέτως μέχρι τέλους τρέχοντος μηνὸς ἀποστέλλουσι τὰ αἰτουμένα στοιχεία:

- 1) οὐμπειλήρωμένοι τοὺς ἀποσταλέντας πίνακας τῶν μελῶν μετὰ τῶν ἀναγραφόμενων ἐν αὐτοῖς στοιχείων
- 2) Τὰ στελέχη τῶν διπλοτύπων ἀποδείξεων συνδρομητῶν τοῦ «Διδ. Βήματος»
- 3) Πίνακας τῶν νέων συνδρομητῶν τοῦ «Διδ. Βήματος». Διὰ τοῦ μέτρου τούτου πρόκειται νὰ διευκολυνθῆ καὶ ἐξασφαλισθῆ ἀπολύτως ἡ διεκπεραίωσις διὰ τὸ νέον Διοικητικὸν ἔτος (1926 - 1927).
- 4) νὰ τακτοποιήσῃσι τὰ; οἰκονομικὰς σχέσεις τῶν μὲ τὴν Ὁμοσπονδίαν. Ἐχομεν δὲ ἐλπίδας ὅτι οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον σύλλογοι θὰ σπεύσουσι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπιβεβλημένου καθήκοντος διευκολύνοντες οὕτω τὴν προπαρασκευῆν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἡ' Γεν. Συνελεύσεως.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Βόγιαν Δημόλον Δαρμιάρι - Θηβῶν. Λαμβάνει τὰ ἀναλογα πενηντοκτὰ ἀρκαὶ νὰ μὴ ἀπολοθῆ εἰς ὑπαρτικότητός της.

Ν. Φαροῦν Δημόλον Ν. Ὁρειοπελάδος. Ἡ νέα αἰτησις δὲν ἐφθασεν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον. Ὁ ἀρμόδιος ὅμως ἐπὶ ἀλλήλους ἐξέκολληθεὶ νὰ φρονεῖ ὅτι δὲν ἐκκαίεθε μετῶθεν. Παρακολουθήσωμεν. Πάντως ἐπιθυμῶμεθα ὑπόθεσιν σας. Ὁμοσπονδίας ἀνεργήσωμεν ἐπὶ ὅν' ἀριθ. 12 25-2-26 αἰτησῶσας καὶ ἐλάθρομεν τὴν πληροφορίαν ὅτι θὰ εἶς ἀποσταλοῦν.

Κων)τίνον Φρατζόλαν Δημόλον Γνωθῶμας Γενιτωῶν. Σήμερον διηγράφῃ ἀνάκλησις. Ἐπαύεται θὰ εἶς ἀποσταλῆ ταχιστα τὸ ἔγγραφο.

Κλεισμένη Κων)τίνον Δημόλον Καστανιά Καρδίσης. Ἐξεδόθησαν δὲν ἐντάλματα καὶ ἀποστέλλονται τὸ ὅν' ἀριθ. 742 διὰ 15.000 χιλιάδας καὶ τὸ ὅν' ἀριθ. 751 διὰ 20.000 χιλιάδας.

Δημ. Κων)τίνον Δημόλον Κανιστοῦ - Εὐρυταίας. Ἐξεδόθη καὶ ἀποστέλλεται τὸ ὅν' ἀριθ. 598 ἐντάλμα ἐκ 30.000 δραχμῶν.

Λεωνίδα Χριστοφιλόπουλον Δημόλον Βέρροισαν. Διοριστὸς σας εἰς Γκριτζέλην ἀποστέλλεται μὲ ἀριθ. 3279-3-26.

Χαρίτωνα Παπαγιαννάκη Δημόλον Δεμίτη - Κρήτης. Ὁδὲν περὶ μεταθεσεῶς ἔχει ἀνεργηθῆ. Ἐπερῆσεται ἀνευθόνητορον.

Ν. Κυργόπουλον Δημόλον Δολιανᾶ. Τὸ ὅν' ἀριθ. 84 π. ακτικὸν τῆς 31-1-26 τοῦ Ἐποπικῶν συμβουλίου δὲν ἐξεδιέθη ἔσται λόγῳ καταργήσεως τοῦ Παλαιῦ συμβουλίου. Ἦδη μετὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ νέου θὰ ἐκδικασθῆ ἀλλὰ θὰ βραδύνει.

Ἡ αἰτησις τῆς ἀδείας σας ἀπερρίθη διότι δὲν ἐκρήσῃσαν ὡς σκεπτοῖ εἰ λόγῳ.

Πρόεδρος Δημόλον Χανιά. Ἡ αἰτησις τοῦ συναδέλφου Γρηγοράκη ἀπεδόθη: Μετ' ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶς γνωρίσωμεν τὴν γιῶμην τοῦ διουρητοῦ. Προλαβόντες ἀνεπτυξίμεν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπερῆσῃσαν ἀδικίαν.

Χ. Κρονιδῆν Φερίανον Ἀμμοχώστου. Ἐλήθησαν τὰ διπλότυπα καὶ οἱ συνδρομῆς. Ἐδχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ν. Γαλάνη Δημόλον Ψάρι. Ἐπὶ ἐρωτηματῶσας: Ὅχι.

Ἰωάν. Γέγιον Δημόλον Ἄνω Νεοστρατίου Κοστορίας. Ἀπῆλθον δὲν δυναμῆθα νὰ εἶς συστήσωμεν. Τὴν ἔλην θὰ ἀιτῆται ἐκ διαφόρων πηγῶν. Συννονηθῆσι μὲ τὸν Ἐπιθεωρητὴν Σκς.

Δημ. Γ. Δουσακίον Δημόλον Ἀρυσάσιον. Ἐὰν ἔχετε συστασιοποίησιν ταύτην λογίζεται εἰς τὸ ἔλον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΑ
«ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ» W. Stark (Ἀμερικανοῦ Παιδαγωγοῦ) Μετάφραση Μ. Μιχαηλίδου - Νουάρου. Ἐκδοσὴν ἔταιρία «Ἀθηνᾶ» Α. Ἰ. Πάλλη καὶ Σία. Δεμένο δρ. 20.

«ΠΩΣ Ν' ΑΝΑΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ» Α. Ferrière (Ἐβελίου Παιδαγωγοῦ) Μετάφραση Στ. Πατριῶν. Βαλαγιάννη. Ἐκδοσὴν ἔταιρία «Ἀθηνᾶ» Α. Ἰ. Πάλλη καὶ Σία. Δεμένο δρ. 25.

«Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ». Κ. Beetz (ἐκπαιδευτικὸν συμβούλου) καὶ Μ. Langguth (δημοδιδασκάλου) Μετάφραση Μ. Παπαμαύρου. Α. Ἰ. Πάλλη καὶ Σία. Δεμένο δρ. 30.

«ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ» I. Dewey (Ἀμερικανοῦ παιδαγωγοῦ). Μετάφραση Κ. Δ. Σωτηρίου. Ἐκδοσὴν Α. Ἰ. Πάλλη Δεμένο δρ. 35.

«ΤΟ ΑΗΘΟΝΑΚΙ» περιέχει ἐντελῶς πρωτοτύπους διαλόγους καὶ ποιήματα μὲ συνδυασμὸν τοῦ τεχνικοῦ καὶ ἀφελήμου, ὑπὸ Νικολ. Γαλάνη δημοδιδασκάλου.

Υ. Γ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ βιβλιαράκι εἴχεται νὰ πληρῶσῃ μὲ ἔλλειψιν. Νομίζομε πὺς δὲν θὰ ὑπάρξῃ συνάδελφος πρὸς νὰ μὴν τὸ ἀγοράσῃ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
«ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ» Δεκαπενθήμερον παιδικὸν περιοδικὸν εἰκονογραφημένον καταλλήλοτατον γιὰ παιδιὰ. Διευθυντῆς: Α. Πάλλη Ἐδριπίδου 6, Ἀθῆνας.